

Tilstilles Statsadvokaten for Sjælland, idet udtales:

Efter Motiverne synes Formaalet med § 7 II. ikke at være at hjælpe Publikum til en lettere Afgørelse ved, at Sagen behandles som Politisag — hertil er der i øvrigt for Københavns Vedkommende ikke Trang, da disse Sager efter § 9 skal behandles af Boligretten —, men at give det offentlige Adgang til at gribe ind overfor grovere Overtrædelse af Loven, uanset at Lejeren ikke tør eller vil rejse Sagen selv. Dette Formaal er dog formentlig ikke naaet ved den foreslaaede Bestemmelse, der betinger det offentliges Paataaleret af, at Lejeren ikke modsætter sig Tiltale. En Lejer, der ikke tør rejse en Sag selv, tør i mange Tilfælde heller ikke undlade at modsætte sig en Politisag. Hertil kommer, at Politiets Stilling i disse Sager vil blive højst usikker, idet Lejeren formentlig paa ethvert Stadium af Sagen vil kunne bevirke dens Bortfald ved at meddele, at han nu modsætter sig den videre Behandling. Der er herved ogsaa aabnet Mulighed for, at Ejeren, naar han ser, at en Politisag vil gaa ham imod, lægger Pres paa Lejeren for at faa ham til at modsætte sig Tiltalen.

Ordene „saafremt Lejeren ikke modsætter sig dette“ bør derfor formentlig udgaa. Hvis man maatte finde, at der herefter er aabnet Politiet for vid Adgang til at rejse Tiltale i Tilfælde, hvor dette maatte være i Strid med Lejerens Ønske, kunde det offentliges Adgang til at rejse Politisag begrænses til Tilfælde, hvor en offentlig Interesse kræver det. Regelen vilde derved komme til at svare til Retsplejelovens § 725, 3die Stykke, dog at Beføjelsen til at rejse offentlig Sag tilkommer Politimesteren (Politidirektøren) og ikke Statsadvokaten.

Statsadvokaten for København, den 22. December 1930.

P. S. V.

Max Reiserer.

Til Statsadvokaten for Sjælland.

Jeg kan ganske slutte mig til foranstaaende Udtalelse fra Statsadvokaten for København.

En Skrivelse fra Politimesteren i Roskilde vedlægges.

Statsadvokaten for Sjælland, den 23. December 1930.

V. G. Moltke.

Til Rigsadvokaten.